

Sygn. akt IV KK 553/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 października 2021 r.,
sprawy I.U. i R.B.
skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 marca 2020 r., sygn. akt II AKa [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K [...]

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...) uznał, m. in. I. U.:
w pkt. 11 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVII aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imiona i nazwiska „P.H.,” „A.O.,” „G.G.” i „M.L. zastąpiono każdorazowo słowami „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, a stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., za co wymierzył

mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt. 12 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVIII aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imiona i nazwiska „P.H., „A.O.”, „G.G.” i „M.L.” zastąpiono każdorazowo słowami „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. orzekł grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

w pkt. 13 - na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. rok 2017r. poz. 783) orzekł od oskarżonego I.U. nawiązkę w kwocie 15 000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w K.;

w pkt. 14 - na mocy art. 45 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego I.U. z przestępstwa w kwocie 416 000 zł. Nadto Sąd ten uznał go:

w pkt. 15 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIX aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imię i nazwisko „P.H.” zastąpiono słowami „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

w pkt. 16 - na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. rok 2017r. poz. 783) orzekł od oskarżonego I. U. nawiązkę w kwocie 10 000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w K.;

w pkt. 17 - na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego I.U. z przestępstwa w kwocie 137 600 zł. Poza tym wskazanym wyrokiem Sąd Okręgowy w K., uznał I. U.:

w pkt. 18 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXX aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imię i nazwisko „P.H.” zastąpiono słowami

„inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem” i z tym, iż przyjęto, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i zakwalifikowano go jako przestępstwo z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

w pkt. 19 - na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 11, 12, 15 i 18 wyroku, wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

w pkt. 20 - na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce jednostkowych kar grzywny z pkt. 12, 15 i 18 wyroku, orzeczono wobec Iwa Uchańskiego karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

oraz R.B.:

w pkt. 21 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXI aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imiona i nazwiska „P.H.”, „A.O.”, „G.G.” i „M.L.” zastąpiono każdorazowo słowami „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, a stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt. 22 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXII aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imiona i nazwiska „P.H.”, „A.O.”, „G.G.” i „M.L.” zastąpiono każdorazowo słowami „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. orzeczono karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł,

w pkt 23 - na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. rok 2017r. poz. 783 orzeczono od oskarżonego R.B. nawiązkę w kwocie 20 000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w K.,

w pkt. 24 - na mocy art. 45 § 2 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa

korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego R.B. z przestępstwa w łącznej kwocie 250 000 zł; oraz

w pkt. 25 - za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXIII aktu oskarżenia, przy czym w jego opisie imię i nazwisko „P.H.” zastąpiono słowami „inna ustalona osoba objęta odrębnym postępowaniem”, a stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. orzeczono karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; w pkt. 26 - na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. rok 2017r. poz. 783 -) orzeczono od oskarżonego R.B. nawiązkę w kwocie 10 000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w K.;

w pkt. 27 - na mocy art. 45 §1 k.k. orzono przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego R.B. z przestępstwa w kwocie 8 000 zł;

w pkt. 28 - na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 21,22 i 25 wyroku, wymierzono oskarżonemu R.B. karę łączną 5 lat i miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt. 29 - na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w pkt. 22 i 25 wyroku, wymierzono oskarżonemu R.B. karę łączną grzywny w wysokości 45 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji, m. in. obrońcy tego oskarżonego, wyrokiem z 24 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił wyrok Sądu I instancji co do oskarżonych:

I. U. w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenia: z ust. 19 dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności i z ust. 20 dotyczące kary łącznej grzywny oraz uchylił dotyczące tego oskarżonego orzeczenie z ust. 30 odnoszące się do zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej pozbawienia

wolności (pkt B I.1)

2. orzekając w zakresie czynów przypisanych w ust. 12 i ust. 15, a dotyczących odpowiednio zarzutów z ust. XXVIII i z ust. XXIX aktu oskarżenia (pkt B.I.3):

1. przyjął, że czyny te stanowią jedno przestępstwo popełnione w sposób opisany w tychże zarzutach,
2. jako podstawę prawną skazania powołał przepisy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k., a jako podstawę prawną wymiaru kary powołał przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k.,
3. w miejsce orzeczonych w ust. 12 i w ust. 15 kar pozbawienia wolności wymierzył karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce orzeczonych w ust. 12 i w ust. 15 kar grzywnien orzekł karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł,
1. w miejsce orzeczonych w ust. 13 i w ust. 16 nawiązek orzekł nawiązkę w kwocie 20.000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w K. (pkt B.I.4),
2. w miejsce orzeczonych w ust. 14 i w ust. 17 przepadków korzyści majątkowej orzekł na podstawie art. 45 § 2 k.k. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 416.000 zł uzyskanej przez oskarżonego I.U. z przestępstwa określonego w ust. XXVIII aktu oskarżenia (pkt B.I.5).

W pozostałej części co do oskarżonego I. U. tenże wyrok utrzymał w mocy (pkt II). Zaś na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. (pkt III):

- 3.w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w ust. 11 zaskarżonego wyroku oraz w ust. B.I.3.C niniejszego wyroku wymierzył oskarżonemu I.U. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet tej kary zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie,
- 4.w miejsce jednostkowych kar grzywnien orzeczonych w ust. 18 zaskarżonego

wyroku oraz w ust. B. I.3.c niniejszego wyroku wymierzył oskarżonemu Iwo Uchańskiemu karę łączną 350 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Zasadził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary za obie instancje w kwocie 1.800 zł i zwolnił go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze (pkt IV).

R.B. w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenia: z ust. 28 dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności i z ust. 29 dotyczące kary łącznej grzywny oraz uchylił dotyczące tego oskarżonego orzeczenie z ust. 30 odnoszące się do zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności,
2. orzekając w zakresie czynów przypisanych w ust. 22 i w ust. 25, a dotyczących odpowiednio zarzutów z ust. XXXII i z ust. XXXIII aktu oskarżenia:
 - a) przyjął, że czyny te stanowią jedno przestępstwo popełnione w sposób opisany w tychże zarzutach, z tym że:
 1. w opisie czynu przypisanego w ust. 22, a dotyczącego ust. XXXII aktu oskarżenia zwrot: „od nieustalonego dnia października 2016 roku” zastąpiono zwrotem : „od nieustalonego dnia grudnia 2016 roku”,
 2. w opisie czynu przypisanego w ust. 25, a dotyczącego ust. XXXIII aktu oskarżenia zwrot: „w łącznej ilości 5 kg” zastąpiono zwrotem „w łącznej ilości 1 kg”, a zwrot: „každorazowo w ilości 5 kg” zastąpiono zwrotem: „každorazowo w ilości 0,5 kg”,
 - b) jako podstawę prawną skazania powołano przepisy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k., a jako podstawę prawną wymiaru kary powołano przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 §2 i 3 k.k.,
 - c) w miejsce orzeczonych w ust. 22 i w ust. 25 kar pozbawienia wolności wymierzono karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce orzeczonych w ust. 22 i ust. 25 kar grzywnien orzeczono karę grzywny w wymiarze 350 stawek

dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł,

1. w miejsce orzeczonych w ust. 23 i ust. 26 nawiązek orzeczono nawiązkę w kwocie 20.000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. w K.,
2. w miejsce orzeczonych w ust. 24 i ust. 27 przypadków korzyści majątkowej orzeczono na podstawie art. 45 § 2 k.k. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 250.000 zł uzyskanej przez oskarżonego R.B. z przestępstwa określonego w ust. XXXII aktu oskarżenia;
1. w pozostałej części co do oskarżonego R.B. tenże wyrok utrzymano w mocy;
2. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w ust. 21 zaskarżonego wyroku oraz w ust. C.I.2.d niniejszego wyroku wymierzono oskarżonemu R.B. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet tej kary zaliczając oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 2 lutego 2018 r. do dnia 24 marca 2020 r.,
3. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary za obie instancje w kwocie 1.800 złotych i zwolniono go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze (pkt. C tego wyroku).

Kasację od tego wyroku wniósł w imieniu I.U. ale także R.B. obrońca, który zaskarżając ten wyrok, na korzyść tych skazanych, zarzucił:

- a) rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 433 par. 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie podniesionych w zwykłych środkach zaskarżenia zarzutów naruszenia art. 7 k.p.k., poprzez błędną ocenę przeprowadzonego w postępowaniu odwoławczym dowodu z przesłuchania świadka P.H. - przy czym zarzut ten dotyczy zarówno oceny dowodów dotyczących utrzymania w mocy wyroku w zakresie przypisania oskarżonym sprawstwa do przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. jak przestępstwa z art. 56 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
- b) naruszenie prawa materialnego - art. 258 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że o udziale w zorganizowanej grupie przestępczej decyduje częstotliwość dostaw środków odurzających, dobra znajomość kontrahentów i

świadomość dalszej dystrybucji prowadzonej przez odbiorcę, nie zaś powiązania o charakterze socjologiczno-psychologicznym wykraczające ponad potrzeby wynikające z realizowania znamion współsprawstwa do przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

c) rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania:

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka A.O. na okoliczność źródła dostaw amfetaminy P.H. i roli w tym procederze R.B..

d) rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania:

- art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozpoznanie zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 45 k.k. i zaakceptowanie błędnego poglądu, zgodnie z którym każdy z współsprawców przestępstwa udziału w obrocie środkami odurzającymi zobowiązany jest do zwrotu całości uzyskanych środków, nie zaś przypadającej mu części.

Obrońca wskazując na te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Prokurator Okręgowy w K. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Powyższe oznacza, że jeśli w sprawie brak jest bezwzględnych przyczyn odwoławczych, na których istnienie nie wskazywał także obrońca, to kasacja powinna zawierać zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa o charakterze znaczącym dla wydanego w sprawie wyroku.

Skarżący sformułował wprawdzie w kasacji zarzut naruszenia przez Sąd II instancji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wskazując na nierzetelną kontrolę instancyjną zwłaszcza, gdy chodzi o przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadka P.H., tym niemniej zarzut ten okazał się bezpodstawny.

Z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, że zeznania tego świadka w postępowaniu przed sądami powszechnymi poddane zostały wnikliwej weryfikacji, gdyż stanowiąc fundament ustaleń faktycznych w tej sprawie, stały się jednocześnie polem wielostronnej analizy także w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny uzupełniając przesłuchał świadka P.H. na dwóch terminach rozprawy, finalnie nie znajdując podstaw do zakwestionowania jego zeznań z punktu widzenia wartości dowodowej. W uzasadnieniu podkreślił w szczególności, że świadek w sposób wyczerpujący relacjonował na temat udziału i roli I.U. oraz R.B. w obrocie narkotykami oraz założonej i prowadzonej przez siebie grupie przestępczej. Jego depozycje w zasadniczych kwestiach nie odbiegały od tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego. Zeznania tego świadka poddano więc kompleksowej analizie, uważnie śledząc ich ewolucję na poszczególnych etapach postępowania, co znalazło swój wyraz w pisemnym uzasadnieniu. Sąd odwoławczy rzeczowo i przekonująco wyjaśnił, dlaczego twierdzenia skarżących, nie mogły tych depozycji skutecznie deprecjonować. Przede wszystkim nie dostrzeżono, aby uzyskanie przez P.H. statusu „małego świadka koronnego” spowodowało zmianę jego zeznań w kierunku niezgodnego z rzeczywistością czy ponad miarę obciążenia obu oskarżonych.

Sąd II instancji akcentował także, że P.H. rozwinął swą aktywność przestępczą po zakończeniu stosowanego wobec niego dozoru elektronicznego, co miało mieć miejsce na początku 2016 r. Ta okoliczność nie oznaczała tym samym, że we wcześniejszym okresie, nie dokonywał on transakcji narkotykowych, lecz z pewnością miały one mniejszą skalę. Jest to w zupełności uprawnione twierdzenie, co stara się zanegować skarżący, zważywszy że w podanym przez niego okresie - od sierpnia do listopada 2016 r. - działalność wymienionego była już rozwinięta i zorganizowana. Z zeznań P.H. wynikało przecież, że pierwsze transakcje z Iwo

Uchańskim były prowadzone na małą skalę w porównaniu z późniejszymi.

Sąd odwoławczy nie podzielił także wywodów apelacji, w których starano się zakwestionować działanie skazanego I.U. i R.B. w ramach grupy przestępczej prowadzonej przez P.H. (część 3.1). Przekonująco i obszernie wyłożono, z jakich powodów rola obu oskarżonych nie ograniczyła się do jedynie do bycia partnerem w handlu narkotykami (kontrahentem) - jak twierdził obrońca - lecz stanowiła świadome działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w odniesieniu do Iwo Uchańskiego od momentu jej powstania. Na taką konstatację pozwalały zebrane dowody, w szczególności przytoczone i omówione zeznania P.H.. Potwierdził on wszakże, iż I.U. był jego dostawcą zarówno przed jak w momencie gdy grupa taka powstała oraz brał udział w grupie, którą kierował. Nie bez znaczenia były również wspólne plany i rozmowy pomiędzy wymienionymi na temat w istocie poszerzenia działalności narkotykowej i przejęcia rynku narkotykowego na terenie O.. Sąd nie miał przy tym wątpliwości, co zresztą przekonująco wyjaśnił, że skazany ten miał pełną świadomość udziału w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i prowadzonej przez P.H., choć formalnie jego rola polegała na dostarczaniu marihuany.

Jeśli zaś idzie o R.B., jak trafnie podkreślono, nie miało znaczenia, że jedyne dowody obciążające tego oskarżonego były zeznania P. H., skoro dowód ten był w pełni wiarygodny. Z uzasadnienia wynika, że zeznania tego świadka zostały poddane gruntownej ocenie zwłaszcza w zakresie jego relacji odnośnie oskarżonego B.. Wskazywano przy tym, że nawet jeśli P. H. wymieniając dostawców amfetaminy nie wspominał za każdym razem o tym oskarżonym to i tak nie są to okoliczności podważające jego zeznania.

Zeznania zaś świadka A.O., który jednorazowo na polecenie H. dostarczył marihuanę B. nie miały w sprawie zasadniczego znaczenia, a przeprowadzanie tego dowodu z kontekście weryfikacji innego dowodu osobowego musiałoby pozostawać w realiach faktów związanych z określonym zarzutem, stawianym określonemu oskarżonemu, nie zaś wszelkich rozbieżności, jakie w ogóle zachodzą względem treści wynikających z różnych źródeł dowodowych. Zasadnie zatem Sąd

Apelacyjny postąpił oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie tego świadka, co z kolei czyni zarzut kasacji obrońcy R.B. bezzasadnym.

Odnosząc się do argumentów skarżących przypomnieć także należy, że zorganizowana grupa przestępcza, nie musi mieć zdefiniowanego programu działania i ustalonych zasad przynależności. Udział w grupie nie musi być także czynny, wystarczy świadoma przynależność do niej, z którą wiąże się np. gotowość do udziału w prowadzonej działalności przestępczej. Nie jest tym samym konieczna wiedza sprawcy o szczegółach dotyczących organizacji zorganizowanej grupy przestępczej, w tym znajomość wszystkich osób ją tworzących. Wystarczająca jest świadomość znajdowania się w jej strukturze, którą może dowodowo można wywodzić z realizowanych stale czynności o charakterze przestępnym.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że sformułowany zarzut naruszenia, zwłaszcza przez Sąd Apelacyjny, prawa materialnego, tj. art. 258 k.k. był więc nietrafny. Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć zawartej w tym przepisie normy, skoro go nie stosował, zaś przywołana na poparcie zarzutu argumentacja potwierdzała, iż jego autor zakwestionował w nim w rzeczywistości ustalenia faktyczne, które zostały przecież poddane właściwej kontroli instancyjnej.

Bezzasadny okazał się również zarzut podważający sumienność dokonanej przez Sąd II instancji kontroli zarzutu apelacyjnego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 k.k. Jak wynika z sentencji wyroku oraz uzasadnienia, Sąd odwoławczy uwzględnił częściowo argumenty obrońcy dokonując w tym zakresie stosownej korekty orzeczenia Sądu I instancji w zakresie dotyczącym I.U.. Sąd Apelacyjny uznał, że skazany popełnił jeden czyn (w miejsce czynów z aktu oskarżenia z pkt. XXVIII i XXIX) wyczerpujący znamiona art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegający na obrocie łącznie 34,6 kg marihuany, z tym jednak ustaleniem, że skazany najpierw działał wspólnie i w porozumieniu z P.H. co dotyczyło obrotu 8,6 kg tego środka, a następnie w ramach udziału w grupie przestępczej dokonał ich przekazania w ilości 26 kg w celu dalszej odsprzedaży. Stąd też stosownej zmianie podlegał orzeczony przez Sąd I instancji przepadek korzyści majątkowej, którą Sąd odwoławczy ustalił

na kwotę 416.000 zł uzyskaną przez Iwo Uchańskiego z przestępstwa opisanego w pkt. XXVIII. Słusznie nadmieniono, że orzeczenie przepadku korzyści majątkowej o jakim mowa w art. 45 § 1 k.k. w przypadku współdziałania w grupie przestępczej jest obligatoryjne, a zarazem niezależne od tego, że przepadek został już uprzednio orzeczony w odniesieniu do innego członka grupy, w tym wypadku wobec P.U. wyrokiem z 3 października 2018 r., w sprawie o sygn. akt III K (...) (pkt 4 tego wyroku dotyczący czynu z pkt. II ppkt 19).

Odpowiadając na argumenty obrońcy przypomnieć również należy, że wyłączenie środków odurzających z powszechnego obrotu powoduje, iż każde uzyskane z tytułu obrotu nimi świadczenie pieniężne pozostaje gratyfikacją nienależną i bezprawną, stanowiąc korzyść majątkową w rozumieniu art. 115 § 4 k.k. Nie rzecz zatem w tym, że Skarb Państwa „wzbogaca się” w związku z rozstrzygnięciami wydanymi na podstawie art. 45 k.k., ale w realizacji obligatoryjnych rozwiązań prawa materialnego, co do których wyjaśniano już w orzecznictwie, że np. nie podlegają stopniowaniu choćby z punktu widzenia poniesienia przez sprawców rzeczywistych kosztów celem uzyskania korzyści majątkowych. Oczywiście jest natomiast, że w przypadku przestępstw popełnianych w związku z udziałem w obrocie narkotykami, pojęcie korzyści majątkowej wiąże się z korzyścią uzyskiwaną przez wszystkich sprawców zaangażowanych na różnych polach w przestępczy proceder. Jak ustalono w tej sprawie, I.U. pełnił rolę dostawcy, źródło zaopatrzenia marihuany, którą regularnie i odpłatnie dostarczał P.H.. Ten skazany z kolei dokonywał jej dalszej dystrybucji. Choć więc zarówno P.H. jak i I.U. byli uczestnikami tego samego przestępstwa, to ogrywali w nim odmienne role uzyskując korzyści majątkowe związane z wykonywanymi przez siebie czynnościami, których to korzyści nie sposób utożsamiać. Nie powinno budzić zatem wątpliwości, że skoro skazany U. odsprzedał P.H. 26 kg marihuany, to tym samym osiągnął korzyść majątkową w wysokości 416.000 zł, której przepadek orzekł Sąd II instancji w zaskarżonym wyroku. P.H., jak wynika z wyroku o sygn. III K (...) osiągnął wprawdzie korzyść majątkową w wysokości 2.069,488 zł, jednak była to korzyść związana z dalszą dystrybucją narkotyków (pkt II ppkt 19), a więc

zarówno jej uzyskanie, jak i orzeczony przepadek nie mogły wpłynąć na wymiar przepadku orzeczonego wobec I.U..

Reasumując, skarżący nie przedstawił w kasacji zarzutów mogących podważyć orzeczenie Sądu odwoławczego, nawiązując za to ponownie do argumentów, które zostały rozpoznane przez Sąd Apelacyjny w (...). Tej rangi zarzuty, musiały zostać ocenione jako bezzasadne w stopniu oczywistym, dlatego orzeczono jak w pkt I postanowienia, rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k.